

Za trenutek sta molčala oba. Luna je kukala skozi motne šipe, in sence so švigale po kotih, stenah in stropu. Ded se je zamislil v svojo mladost in spet vprašal Janka:

„Ali se še spominjaš, Janko, kako je bilo, ko si bil še prav majhen.“

„Malo še vem, ded. Pomlad je bila kot zdaj. Mati so me vprašali, kaj je pomlad, pa sem odgovoril: „Ptič!“

„Samo to?“ so vprašali dalje.

„Še en ptič,“ sem odgovoril.

„To je torej pomlad?“ so vprašali nazadnje, se mi nasmehnili in me poljubili.“

„Janko, kaj je pomlad? Zdaj že veš?“

„Ded, kukavica. Danes sem jo slišal.“

Ded Andrej se je smejal in si je mislil, da je ta preprosti vnuč še v jedru dober, dasi krade in ima v sebi kal strasti, ki je doslej še ni pre-magoval in krotil.

„Janko, prekrižaj se in moli! Takole moli: „Pojdimo spat, svete križe prejemati! Kdor je z Bogom, Bog je z njim, Matere božje Sin. Pojdimo na gorice, na vodice gledat, kaj Marija Devica dela. Verne dušice napaja. Sveti Peter iz raja vernim dušicam odpira. Amen. Priporoči se še angelčku varihu in skleni, da boš odslej pr den. Lahko noč!“

„Lahko noč, ded!“

Zunaj je zavel lahen veter, sova je zaskovikala; Janku pa je bilo kljubtemu prijetneje v srcu.

(Dalje prih.)

V zimi.

Oj pada, pada sneg droban,
zagrinja goro in ravan,
kjer rožice so prej duhtele
in ptice glasno žvrgolele.

Jaz v sobi topli pa sedim
in venkaj v divji ples strmim,
kjer burja mrzla brije, piše
in s snegom mete okrog hiše.

Kaj govoriš zdaj ti srce?
Mar strte ti tvoje nade se zdé? —
Ne, ne! — Pomlad bo spet priplula
in trate s cvetjem bo posula . . .

Aleksij Andrejev.

